

Liljøelse om, at Ministeriet paa næste Aars Finantslov skulde have forelagt et saadant Forslag, eller med en Reservation af først at ville behandle denne Sag paa næste Aars Finantslov, men man har udfømt den af Finantsloven og stiltiende i ethvert Tilfælde derigjennem godkjendt, at den kunde behandles udenfor Finantsloven, idet der ikke dengang var Noget, der havde Noget imod, hvad ogsaa den høitærede Minister udtalte, og hvad der heller ikke blev modsagt, at behandle den endnu ifjor, hvis Ministeren dengang havde kunnet faa Tid til at tilveiebringe et Forslag, som man fra alle Sider kunde enes om, og da vedtage en særlig Lov om denne Sag. Det var ved Finantslovens 3die Behandling, og Finantsloven forlod os paa en Tid, da vi maatte forudsætte, at vi ikke saae den mere. Det fremgaar saaledes klart og tydeligt af Forhandlingerne fra ifjor, at Thinget ikke havde Noget imod, at denne Sag blev tagen ud af Finantsloven, men paa Grund af Sagens Gang, Hensynet til Finantsloven og selve Sagens Realitet ansaa man det for hensigtsmæssigt, at Sagen blev tagen ud af Finantsloven, og man var villig til at behandle den ved særlig Lov. Jeg har fremhævet dette nu, fordi jeg tror, det er hensigtsmæssigt, at det staar ærede Medlemmer ganske klart, at man isølge den Holdning, Thinget ifjor indtog, har fuldstændig Frihed fra vor Side med Hensyn til Spørgsmaalet om denne Sags Behandling. Man kan behandle den paa Finantsloven, og man kan behandle den udenfor den, ganske som man vil, men man kan ikke bebrejde den høitærede Minister, at han ikke har optaget Forslaget paa Finantsloven, thi man kan efter Sagens Gang ifjor snarere sige, at der var Opfordring for Ministeren til at gjøre denne Sag til Gjenstand for særlig Lov. Om man nu for Tiden igjen skal forlange den sat ind paa Finantsloven, jeg vil ikke sige i Strid med, hvad der skete ifjor, men i hvert Tilfælde forskjelligt fra det, der skete ifjor, da man tog den ud af Finantsloven, eller om man skal behandle den i en særlig Lov, bør efter min Mening afgjøres af rent saglige Hensyn og slet ikke Andet. Jeg skal indrømme, at hvor berettiget jeg end finder enhver Protest mod Forsøg paa at udstykke Finantsloven, vil jeg dog paa den anden Side sige, at hvor et saadant Forsøg faktisk ikke foreligger — thi det kan jeg ikke erkende, er Tilfældet her, jeg tror ikke, at Thinget vil kunne hævde det — vil en saadan Politisk efter min Mening ikke være nødvendig, eller i ethvert Tilfælde ikke hensigtsmæssig, som maatte bestaa i at samle Alt paa Finantsloven saaledes at alt Andet kom til at ligge, og kun Finantsloven blev behandlet, og paa denne saameget Stof samlet som muligt. Jeg deler ikke denne Opfattelse, og jeg har ikke villet unblade at fremhæve dette, da den

lige Side, at det maatte være rigtigt at gaa den Vej. Jeg tror, at den Holdning, vi hidtil have indtaget, er at sige Nei til nye Forbringere, paa den anden Side ikke selv at gjøre Noget til at forsøge Konfliktten, men tværtimod gennem en saglig Behandling af de foreliggende Sager, paa hvilke der ingen Konflikt er reist, at vise, at den eneste Skyld til Striden ligger der, hvor den reises og sæges, og ikke hos os. Det vil være den solideste og bedste Vej at gaa. Det skal jeg imidlertid ikke nærmere udtale mig om, og det er heller ikke min Mening at sige det for at reise Strid; jeg siger det kun, da det er sagt af andre Medlemmer, at en saadan Politisk, der gaar ud paa saavidt muligt at samle Alt paa Finantsloven og indskrænke Alt dertil, maatte være den rigtige. Jeg deler, som sagt, ikke den Ansættelse. Altsaa, de storpolitiske Hensyn spille for mig ingen Rolle, jeg ser paa det rent Saglige og paa, hvorledes Thingets Holdning ifjor nødvendigvis, at man stiller sig nu. Jeg stiller mig fuldstændig frit, og jeg kan ikke negte, at Sagens Interesse kræver efter min Mening en særlig Behandling. Jeg siger det Samme som ifjor, at dersom denne Sag virkelig skal ordnes saa hurtigt, som den bør, med fuldt berettiget Hensyn, ikke blot til den enkelte Landsdels Interesse, men til hele Landets og vor Trakts Interesse, saa vil det vistnok være sagligt en stor Ulempe at lade denne Sag behandle paa Finantsloven og derimod en stor Fordel at faa den gjort til Gjenstand for særlig Behandling, ved hvilken der er særlig ikke blot lokalt, men ogsaa teknisk kundige Medlemmer tilstede. Imidlertid skal jeg ikke nærmere gaa ind paa dette, da der nu ikke foreligger Spørgsmaal om Udvalgs Nedsættelse, men jeg har blot bedet om Ordet for at godtgjøre, hvorledes Thingets Holdning var ifjor, og jeg tror, at det er lykkedes mig at vise, at Thinget ved ifjor at udstemme Sagen af Finantsloven har stillet sig fuldstændig frit og ikke med Retten kan bebrejde Ministeren, at han ikke iaar har optaget den paa Finantsloven.

Scharling: Jeg har begjæret Ordet for at imødegaa de Betragtninger, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) fremsatte om det Uberettigede og Forkastelige i, at Ministeriet iaar har taget denne Sag ud af Finantsloven. Jeg kan ganske henvise til den historiske Raarvisning, den ærede sidste Taler gav af Sagens Gang ifjor. Fremstillingen var fuldstændig klar, og jeg tror, at den indeholde en fuldstændig Forklaring af, at den høitærede Minister har fundet Grund til, ja endogsaa maatte føle sig ligefrem opfordret til iaar at fremsætte et særligt Lovforslag, men jeg kan ikke tilbageholde den yderligere Bemærkning, at jeg i og for sig, bortset fra Sagens historiske Gang, anser det for rigtigst, at en Sag som denne bliver behandlet paa et særligt Lovforslag. Det er kun i Overensstemmelse